

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puzkarski

w sprawie **A.I.**

skazanej za czyn art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art 12 § 1 k.k.,

T.I.

skazanego za czyn z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art 12 § 1 k.k.

po rozważeniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 19 marca 2026 r.

kwestii dopuszczalności kasacji wniesionych przez obrońców skazanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 9 września 2025 r., sygn. akt V Ka 714/25,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie

z dnia 2 czerwca 2025 r., sygn. akt IX K 37/24

p o s t a n o w i ł:

1. na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k., art. 429 § 1 k.p.k. oraz art. 523 § 2 k.p.k. pozostawić kasacje bez rozpoznania;

2. kosztami procesu za postępowanie kasacyjne obciążyć skazanych A.I. i T. I., w częściach na nich przypadających.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie wyrokiem z dnia 2 czerwca 2025 r., sygn. akt IX K 37/24, skazał:

- A.I. za czyn art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art 12 § 1 k.k. i wymierzył jej karę roku ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym,

- T.I. za czyn z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art 12 § 1 k.k. i wymierzył mu karę roku i 9 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 9 września 2025 r., sygn. akt V Ka 714/25, utrzymał w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji.

Kasacje od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego wnieśli obrońcy aktualnie skazanych. W zakresie dotyczącym reprezentowanych przez siebie skazanych zaskarżyli wyrok w całości i podnieśli taki sam zarzut rażącej obrazy przepisów prawa karnego procesowego, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia – art. 523 § 1 k.p.k. w zw. z art. 117 § 2 k.p.k. w zw. z art. 374 § 1 k.p.k. (obrońca T. I. wymienił także art. 6 k.p.k.). Wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu Lublin - Zachód w Lublinie do ponownego rozpoznania. W obu kasacjach, powołując art. 532 § 1 k.p.k., zamieszczono też wnioski o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

W odpowiedziach na kasacje Prokurator Rejonowy w Rykach wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

W Sądzie Okręgowym w Lublinie kasacje zostały przyjęte i wraz z aktami sprawy przedstawione do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Autorzy kasacji, ale też prokurator udzielający na nie odpowiedzi i niestety sędzia, który stwierdził, że każda z kasacji „odpowiada wymogom formalnym” i zarządził ich przyjęcie (k. 962, 963), najwyraźniej nie dostrzegli, że art. 523 § 2 k.p.k. stanowi, iż kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Z kolei art. 523 § 4 k.p.k.

wyłącza spod tego ograniczenia kasację wniesioną z powodu uchybień określonych w art. 439 k.p.k. oraz przez podmiot wymieniony w art. 521 k.p.k. A.I. i T.I. za przypisane im przestępstwa nie zostali skazani na bezwzględną karę pozbawienia wolności, zatem warunkiem dopuszczalności kasacji było wskazanie w ramach zarzutu, że w sprawie zaistniało uchybienie o randze bezwzględnej przyczyny uchylenia orzeczenia. Takiego zarzutu w kasacjach nie podniesiono, wobec czego należy je uznać za niedopuszczalne z mocy ustawy i na mocy przepisów wymienionych w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia pozostawić bez rozpoznania.

Niezależnie od tego nasuwa się spostrzeżenie, że wbrew art. 519 k.p.k. w zarzucie obu kasacji wskazano na uchybienie zaistniałe w postępowaniu pierwszoinstancyjnym („zamknięcie przewodu Sądowego przez Sąd I instancji pod nieobecność skazanej oraz jej obrońcy”, „zamknięcie przewodu Sądowego przez Sąd I instancji pod nieobecność skazanego”) i nie przekonuje twierdzenie skarżących, że uchybienie to (prokurator jednak przekonuje, że nie doszło do naruszenia przepisów postępowania) przeniknęło do orzeczenia sądu odwoławczego, co miało uzasadniać zaskarżenie wyroku tego sądu.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w pkt 1 postanowienia, co skutkowało w pkt 2 obciążeniem skazanych kosztami procesu za postępowanie kasacyjne, zgodnie z art. 637a k.p.k. oraz art. 637 § 1 w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

Pozostawienie kasacji bez rozpoznania czyniło nieaktualnymi wnioski o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

[WB]

[a.ł.]